

Κυριακή πριν την Πεντηκοστή (Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom †)

/ [Πεμπτουσία](#)



Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἐχομε ἀκούσει στις Πράξεις των Αποστόλων πως, καθώς η Εορτή της Πεντηκοστής πλησίαζε, ο Απόστολος Παῦλος εἶχε ἀρχίσει τὸ ταξίδι του πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ νὰ βρεθῆ με ὅλους αὐτοὺς που ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν ἡμέρα εἶχαν λάβει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς, ἦταν ὁ μόνος ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν παρὼν στὸ υπερῶ ὅπου συνέβη τὸ γεγονός. Κι ὅμως, ὁ Θεὸς του εἶχε δώσει μιὰ τέλεια, μιὰ πραγματικὴ μεταστροφή στὴν καρδιά, στὸ νου, στὴ ζωή καὶ του εἶχε δωρίσει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα σε ἀπάντηση τῆς ολοκληρωτικῆς ἀφοσίωσής του σ' Εκείνον που λάτρεψε ἀν καὶ δὲν Τον εἶχε γνωρίσει.

Καὶ εμεῖς πορευόμαστε πρὸς τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστής· θὰ εορτάσουμε τὸ γεγονός τὴν ἐπόμενη εβδομάδα. Ὄταν ὁ Παῦλος ἦταν καθ' ὁδόν, ἀναλογιζόταν τι του εἶχε συμβεῖ στὸ μοναχικὸ του ταξίδι ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ στὴ Δαμασκὸ καὶ τὴν Δωρεά του Πνεύματος που εἶχε λάβει μέσω του Ἀνανία. Ἐτσι καὶ εμεῖς θὰ πρέπει νὰ

αναλογιστούμε τι μας έχει δώσει ο Θεός. Μας έδωσε οντότητα και ενεφύσησε τη ζωή μέσα μας, όχι μόνο την σωματική, αλλά μια ζωή που μας έκανε συγγενείς με Αυτόν, συγγενείς με την δική Του ζωή. Μας έδωσε την δυνατότητα να Τον γνωρίσουμε, Αυτόν τον Ζωντανό Θεό, και να συναντήσουμε, στο Ευαγγέλιο και στη ζωή, τον Μονογενή Υιό Του, τον Κύριο μας Ιησού Χριστό. Η συνάντηση αυτή συμβαίνει, στο Βάπτισμα, στο Άγιο Χρίσμα, στην Κοινωνία με το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, στην μυστηριώδη, σιωπηλή κοινωνία της προσευχής, στις στιγμές όπου ο ίδιος ο Θεός ήρθε κοντά μας, αν και δεν Τον σκεφτόμασταν· μας έχει δώσει τόσα πολλά.



Ας συλλογιστούμε όλα όσα μας έχει δώσει, ρωτώντας τον εαυτό μας αν όντως είμαστε μαθητές του Χριστού. Ξέρουμε από τον Απόστολο Παύλο τι σημαίνει να είναι κάποιος μαθητής: όλη του η ζωή είναι ο Χριστός, το να πεθάνει είναι όφελος γιατί όσο ζει είναι χωρισμένος από τον Χριστό που αγαπάει και είναι τα πάντα για την ζωή του, όχι μόνο στην εποχή του, αλλά στην αιωνιότητα. Ωστόσο λέει ο Απόστολος ότι είναι προετοιμασμένος να ζήσει και όχι να πεθάνει γιατί η παρουσία του στη γη είναι απαραίτητη για τους άλλους. Αυτό είναι το μέτρο της κοινωνίας που είχε με τον Χριστό. Και αυτό φαίνεται τόσο συγκινητικά σε έναν παραλληλισμό μεταξύ μίας μικρής φράσης στις Πράξεις των Αποστόλων και στο Ευαγγέλιο: Και ο Χριστός και ο μαθητής λένε ότι τώρα πάνε πίσω στον Πατέρα, ότι η ώρα της αναχώρησής τους έχει έρθει. Η εν Χριστώ ζωή του μαθητή έχει ταυτιστεί σε τέτοιο βαθμό με ο,τι αντιπροσώπευε ο Χριστός, και, πέρα από αυτό, με αυτό που ήταν ο Χριστός, ώστε ο,τι έγινε πράξη στην ζωή του Χριστού έγινε και στον

μαθητή. Όντως, για τον μαθητή, η ζωή του ήταν ο Χριστός και ο Χριστός ήταν η ζωή του και αποζητούσε τον θάνατο του, αλλά είχε μάθει από τον Θεό κάτι παραπάνω απ' αυτήν την λαχτάρα για ελευθερία, για κοινωνία με τον Θεό που είχε λατρέψει και υπηρετήσει τόσο πιστά - είχε μάθει ότι το να δίνει είναι μεγαλύτερη χαρά από το να λαμβάνει.

Οι άγιοι είχαν ακούσει τον Χριστό να λέει, «Κανείς δεν αγαπάει περισσότερο από εκείνον που θυσιάζει τη ζωή του για τους φίλους του». Ο Παύλος, οι άλλοι Απόστολοι, και αμέτρητοι μεταγενέστερα άγιοι έδωσαν τις ζωές τους, αφηφώντας την μέρα με τη μέρα ξεχνώντας τους εαυτούς τους, απορρίπτοντας κάθε σκέψη, κάθε έγνοια για τους ίδιους, έχοντας στην σκέψη τους μόνο αυτούς που χρειάζονταν τον Θεό, αυτούς που χρειάζονταν τον λόγο της αλήθειας, την Θεία αγάπη. Έζησαν για τους άλλους, δίνοντας τόσο γενναιόδωρα όσα έλαβαν.

Καλούμαστε επίσης να μάθουμε τη χαρά, την ευφρόσυνη και θαυμάσια χαρά της προσφοράς, τη χαρά του να απομακρυνόμαστε από τον εαυτό μας ώστε να είμαστε ελεύθεροι να προσφέρουμε, και να το κάνουμε σε όλες τις περιστάσεις, στα πιο μικρά και στα πιο σπουδαία πράγματα. Και αυτό μπορούμε να το μάθουμε μόνο μέσω της δύναμης του Αγίου Πνεύματος που μας ενώνει με τον Χριστό και μας κάνει ένα σώμα με Αυτόν, ένα σώμα ανθρώπων ενωμένων με τα δεσμά μιάς απόλυτης συντροφικότητας, ένα με τον Θεό ο οποίος είναι η ενότητα μας.

Ας σκεφτούμε όλα όσα έχουμε δεχθεί από τον Θεό και ας αναρωτηθούμε: Τι μπορούμε να δώσουμε πρώτα σε Αυτόν, ώστε να χαρεί για μας, ώστε να ξέρει ότι δεν έχει ζήσει και δεν έχει πεθάνει μάταια; Και τι μπορούμε να δώσουμε σε όλους όσους είναι γύρω μας, ξεκινώντας από τις μικρότερες, τις πιο ταπεινές δωρεές προς αυτούς που είναι πιο κοντά μας και τελειώνοντας με το να προσφέρουμε ότι μπορούμε σε αυτούς που χρειάζονται περισσότερο; Και τότε η Πεντηκοστή θα έρθει σαν ένα δώρο ζωής, ένα δώρο που μας ενώνει σε ένα σώμα το οποίο είναι ικανό να είναι για τους άλλους ένα επίγειο όραμα της Βασιλείας του Θεού, αλλά και πηγή ζωής και χαράς, ώστε πραγματικά η χαρά μας και η χαρά όλων αυτών που συναντούμε να γίνει πραγματικότητα. Αμήν.